

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

('Από το περιήρημα εισήλιο του συνοδευσαντες τόν "Θωνα κατά την κάδοδο του στην 'Ελλάδα Βαυαρού αξιωματικού Χριστοφέρου Νέζερ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

γιαγιά της νέας Έλεγε έντομα-ταξύ ότι έπρεπε να μείνω στο χωριό τους κι' όταν ο θασαλευς θά μου έδινε κανένα μεγάλο άξιαμα, θά με πάντρευε με την έγγονή της, που είχε προίκα ένα άμπέλι, πέντε χαράφια κι' έζητα πέντε εληές. Κ' έγώ, μη μπορώντας να της άπαντήσω τίποτ' άλλο, της ύποσχέθηκα ότι θά ξαναγύριζα στο χωριό της και θά γινόμουν γαμπρός της.

Την άλλη μέρα με τó χάραμα, τó άπόσπασμά μου ξεκίνησε πάλι. Πέρασαμε την κοιλιάδα της Νεμέας, όπου σώζονται ακόμα δροβιες τρεις στήλες, ή όποιες είχαν άφιερωθή κατά την άρχαιότητα στον 'Ηρακλή.

"Όταν φτάσαμε στην Κόρινθο, έπάνω στην όποια την ώρα έκεινη ό 'Ακροκόρινθος έβριγχε τή σκιά του, άντικρύσαμε ένα θλιβερό θέαμα καταστροφής. 'Η πόλις είχε πυρποληθή και μόνο, έβδó κι' έκει, στεκόντουσαν θρόνοι μερικoi τοίχοι, ανάμεσα ές όσά έρείπια ύπρχαν καλύβια, στά όποια έμεναν οι άτοικοι. Τό μόνο κτίριο που στεκόταν δρθιο ήταν ένα μεγάλο λιθόκτιστο χάνι με σκοτεινά δωμάτια και με κατάμαυρους τοίχους. Στο χάνι αυτό καταλύσαμε έμεις οι άξιωματικοί κι' οι στρατιώτες κατασκήνωσαν στο ύπαθρο.

Την άλλη μέρα, πριν ακόμα ή άγνήτης πού ήλιου που άνέτελλε χρυσάσουν τις κορυφές τ'ΰ 'Ακροκόρινθου, συγκεντρωθήκαμε όλοι και περάσαμε τά έρείπια της Κόρινθου, ένó οι σαρπνκτάι μας παίνιζαν ένα χαρούμενο κληγετικό σκοπό κ' οι στρατιώτες τραγουδούσαν.

Πέρασαμε τόν Ισθμό και τó θράδυ φτάσαμε στά Μέγαρα "Όπως κ' ή Κόρινθος, έτσι και τά Μέγαρα ήταν ένας σωρός έρείπιων και με με, όλη δυσκολία καταφθώσαμε να θρούμε ένα κατάλυμα. Στο τέλος άναγκαστήκαμε να οικονομηθούμε όπως-όπως στά έρειπωμένα σπίτια. "Όστόσο είμαστε χαρούμενοι, γιατί έπειτ' από δύο μέρες θά φτάναμε στάς θρυλικές 'Αθήνας, όπου θά βασιμάζαμε τά ύπεροχα άρχαία ινμεία, τά όποια από παιδιά ακόμα λαχαρούσαμε να δούμε. Συγγρόνας ήμαστε περιεργοι να δούμε Τούρκους, τούς όποιους δέν είχαμε άντικρύσει ώς τότε.

"Έξαρνα, ένó καθόμαστε καμίζοντας τις πίτες μας, άκούσθηκε μέσα στή νύχτα καλπασμός άλόγων. Και σέ λίγο, παρουνόσαστηκε ένας ταχυδρόμος από τó Ναύπλιο, ό όποιος μάς έφερε με διαταγή να μείνουμε στά Μέγαρα μέχρι νεωτέρας διαταγής. Αυτό δέν μάς άρεσε καθόλου, γιατί τά Μέγαρα δέν είχαν κανένα ενδιαφέρον για μάς. "Όστόσο κάναμε ύπομονή επί δεκατέσσερες ήμέρες, έπληαθή ώς τις 30 Μαρτίου, όποτε έφτασε ή διαταγή να εξακολουθήσουμε την πορεία μας πρós τās 'Αθήνας.

"Έτσι τó θράδυ της έπομένης, φτάσαμε στους σωρούς τών έρειπιών της περιφήμου σατά την άρχαιότητα 'Ελευσίνος και την έπομένη τó πρωί, ένó ό ήλιος άνέτελλε πάνω άπ' τούς θράγους της Σαλαμίνος, ξεκίνησαμε ζητώντας ανάμεσα στά έρείπια την 'Ιερά "Όδό, ή όποια, κατά την έποχή τού Περικλέους, είχε περισσότερο αγάματα, άπ' όσους άνθρώπους είχε ή πόλις τών 'Αθηνών. Πού και πού στο δρόμο μας συναντούσαμε μερικές καλύβες, άλλα πουθενά κανένα ίχνος της άρχαιότητος.

Τέλος, την 1 'Απριλίου, φτάσαμε σέ μία από τις άρχαιότερες χριστιανικές μονές, τó Δαφνί, όπου και καταλύσαμε. Κι' από τή μονή αυτή, είδαμε για πρώτη φορά, την άλλη μέρα τó πρωί, τās 'Αθήνας και την 'Ακρόπολι με τά μαρμάρια έρείπιά της. "Ο ήλιος χρύσωνε τή στιγμή έκεινη την κορυφή τού Παρθενώνος και τού 'Ερεχθείού κ' ή στήλες τους ήσαν ακόμα στή σκιά, πράγμα που έκανε ακόμα μεγαλύτερη τήν όμορφιά τους.

Σέ λίγο, κατεθήκαμε στον έλαιώνα

τού 'Ιλισού, τόν όποιο διασχίσαμε σέ τρία τέταρτα της ώρας και κατά τó μεσημέρι φτάσαμε πρós στάς 'Αθήνας. Τά λιγοστά σπίτια τους ήσαν χαμηλά κ' ή καλύβες στήμένες άνάμεσα σέ έρείπια. "Ένα ξύλινο τείχος μετρίου μεγέθους περιέβαλλε τήν πόλι.

Διακρίναμε τότε δύο λόφους, γεμάτους από κόσμο, πρó τών γυνάικες. Τά κόκκινα φέσια, ή μακρές γαλάζιες φούτες τους, τά λαμπρά και πλούσια ένδύματα τών γυναικών και τών άνδρών και πρó πάντων ή ζωρές κινήσεις των, έτόνιζαν έξαιρετικά τήν εικόνα που άπλωνάν μπροστά μας. "Όλοι κρατούσαν κλάδους έληας και λουλούδια, τά όποια σάλευαν και ύψωναν στον άέρα φωνάζοντας:

--Ζήτω ό Βασιλεύς! Ζήτω οι Βαυαροί!

"Όταν πλησίασαμε στους λόφους, άρχισαν να μάς ραίνουν με τά λουλούδια και τά κλαδιά, τόσο που άναγκαζόμαστε να κλείνουμε τά μάτια μας για να μήν πληγωθούμε. Πέρασαμε κατόπιν τήν πόλη της πόλεως, συνοδευόμενοι από τούς ζητωκραυγάζοντας 'Αθηναίους και τραβώντας πρós τά δεξιά, φτάσαμε στό Θηρείο. "Έκει, μάς περιέμεναν ό άρχιερεύς και οι Ιερείς της πόλεως, οι όποιοι μάς εχρήθηκαν τó καλώς ώριους και μάς προσφώνησαν. "Οι' αυτά ήσαν έξαιρετικά ενδιαφέροντα για μάς, τά έρείπια τών άρχαίων ναών, τά καλύβια, τά χρωματιστά και γραφικά κοστούμια τών κατώων. Τό περιεγρομένο όμως άπ' έλα, τούς Τούρκους, δέν τούς είχαμε δει ακόμα. 'Η άποστολή μας είχε προοριόμó να παραλάβουμε τās 'Αθήνας και τήν 'Ακρόπολι από τούς Τούρκους και γι' αυτό άνυπομονούσαμε να τούς δούμε, έπειδή μόνο έξ άκοής τούς έέραμε. "Άλλ' ή περιέργεια μας αυτή άργούσε να ικανοποιηθή, γιατί ό τελευταίος φρούραρχος τών 'Αθηνών 'Οσμάν 'Εφέντης, είχε ήδη άποχυσήσει στήν 'Ακρόπολι με τούς στρατιώτες του, περιμένοντας έκει τόν άντιπρόσωπο της έλληνικής κυβερνήσεως για να τó παραδώσει τήν πόλι.

Τέλος, στις 10 'Απριλίου, διαταχθήκαμε να κατεβάζουμε τήν 'Ακρόπολι τών 'Αθηνών. Στις ένένα τó πρωί άνεβήκαμε με μεγάλη δυσκολία τó γεμάτο πέτρες κ' έρείπια μονοπάτι που άδηγόυσε στον 'Ιερό Βράχο. "Όταν φτάσαμε πρós στήν είσοδο της 'Ακροπόλεως, είδαμε να μάς περιμένει ή τουρκική φρουρά, ή όποια άπετελείτο από 250 άνδρες και ή όποια φαινόταν μάλλον σάν σπείρα ληστών παρά σάν ταχτικό στρατός. Τά ρούχα τους ήσαν έθλια και τριμμένα και τά παπούτσια τους έσκακιμένα. Μόνχα τά όπλα τους ήσαν καθαρά και στιλπνότατα.

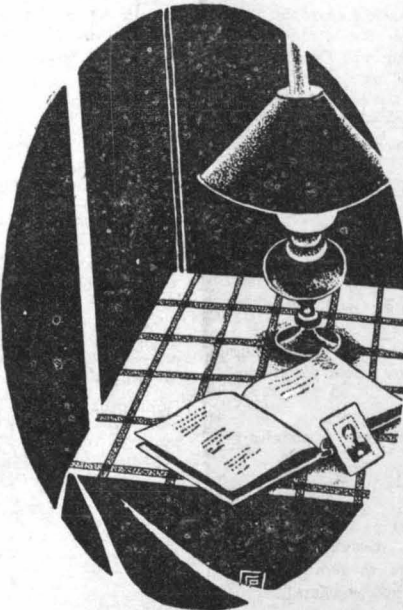
Σιωπηλοί και σκυθρωποί, παρέλασαν μπροστά μας, χωρίς να μάς χαϊρετήσουν στρατιωτικάς, άν κ' έγώ διέταξα τó άπόσπασμά μου να παρουσιάσει όπλα.

Κατόπιν ό φρούραρχος 'Οσμάν 'Εφέντης μαζί με δύο άξιωματικούς πλησίασε και παρέδωσε στον άντιπρόσωπο της έλληνικής κυβερνήσεως Βαυαρό ταγματάρχη Πάλιγγαν τó πρωτόκολλο της παραδόσεως κ' έλασε άπ' αυτόν άλλο πρωτόκολλο της παραλάβης.

"Έτσι έγινε ή παράδοσις της 'Ακροπόλεως κ' ή 'Ελλάς τήν ζανπαήρη. Έπειτ' από τóσαν αιώων δουλεία, Σ' έμένα μάλιστα έτυχε ή μεγάλη τιμή να διοριστώ ως ύπολοχαγός τού θσαυρικού θσαυλικού στρατού, πρώτος τακτικός Χριστιανός φρούραρχος τού κερκοπέου άστεως.

"Όταν ό ήλιος θασίλευσε πέρα από τά θουνά της Πελοποννήσου κι' άνέτειλε πάνω από τó Λυκαβηττό ή πανσέληνος, σκορπίζοντας τó μελιχρό της φέγγος στήν 'Αττική και στά περριόνα έρείπια που άρθωνόντουσαν άνάμεσα στις καλύβες, έγώ έτοιμάσα τó κρεβάτι μου κάτω άπ' τις γιγάντιες στήλες τού Παρθενώνος. "Ένα κομμάτι από κίονα μου χρησίμευσε για μά' έλάρι και με ήθνα για στρώμα, καθώς δέ έκπνεύσιμος ή άνοιχτά μάτια έβλεπα απληκτως έπάνω στήν 'Ακρόπολι τών Περικλή, τó Σωκράτη και τούς μαθητάς του, τόν Εύριπίδη, τó Δημοπέδη και άλλους μεγάλους άνδρας της άρχαιότητος, να πλανώνται κάτω άπ' τις στήλες και να μαινούν στον Αθήνας νά τής Παλλάδος.

'Η φαντασία μου έλευθεσι έπλάθε

αυτές τις εικόνες, ώστόσο Ξαναγόριος στην πραγματικότητα, άκουγοντας τους στρατιώτες μου που καθόντουσαν άπάνω στα έρειπια νά κουνεινιάζον για κάποιο εύθυμο πανηγύρι τής πατρίδος μας. Έτσι οί λίγο άποικιμήθκα.

Η ψυχρή πριούη άδρα μ' έξόπησε νωρίς, πριν άκόμα ο ήλιος φανή πάνω άπ' τόν 'Υμηττό. Σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά μου ένας νέος ναυτικός μαζί με τό γυιό του, Καπετάν Δημήτρης ονομαζόμενος, τού όποιου τό μικρό τρεχαντήρι ήταν άγκυροβολημένο στόν Πειραιά.

Ο Χίος αυτός μου έφερε ένα κοντάρι και μία γαλανόλευκη σημαία κι' ό γυιός του, ό όποιος ήξερε λίγα Ιταλικά, μιάς ίκέλευσε στό όνομα τού γέρου πατέρα του, νά ύψώσουμε τή σημαία τής 'Ελλάδος στόν Παρθενώνα, πράγμα πού εγώ δέχτηκα πρόθυμα. Άφου στήσαμε τό κοντάρι, διατάξα τούς στρατιώτες μου νά παρελάσουν, παρουσιάζοντας όπλα. Συγχρόνως εγώ χειρέρησα τό τό σπαθί μου τό γέρο θαλασσόλυκο, ό όποιος ύψωσε τήν ελληνική σημαία, φωνάζοντας μαζί με τό γυιό του:

—Ζήτω ή 'Ελλάς! Ζήτω ό Βασιλεύς.

Μαζί με τίς ζητωκραυγές τους ενώθηκα τότε κ' ή δικιά μας. Κατοικιμένη κ' ελευθερη, κυμάτιζε πάνω άπ' τά έρειπια τής 'Ακροπόλεως, αναγνωρισμένη άπ' όλη τήν Εύρώπη κι' άπ' αύτούς τούς Τούρκους.

Άδκρια χαράς κυλούσαν άπό τά μάτια τού γέρου Χίου κατά τήν ελληνοθήνη αύτή ώρα.

Κατόπι εγώ άρχισα νά περιφέρωμαι στήν 'Ακρόπολι, κυττάζοντας τά μάρμαρα πού ήσαν ουσωρευμένα φύρην μύθων σ' ας, 14.

Άνάμεσα σ' αυτών τών κικεδών, ανάμεσα σέ κιονόκρανα, συντριμμένες στήλες, μικρά και μεγάλα κομμάτια μαρμάρων σφαιρές κανονιών θρισκόντουσαν και πολλά ανθρώπινα κρανία πού πάντων κοντά στόν 'Ερεχθείο. Κατά διαταγή μου, —κι' αύτή ήταν ή πρώτη διαταγή πού εξέδωσα ώς φρούραρχος τής 'Ακροπόλεως—οί στρατιώτες μου μείζαναν αυτά τά λείψανα και τά φύλαξαν σ' ένα ύπόγειο πρός νότον τού Παρθενώνος, όπου ίσως νά θρισκονται και σήμερα.

Z'.

Ο ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΚΑΙ ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ, Η ΖΩΗ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ, ΕΝΑΣ ΧΟΡΟΣ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟ ΒΛΑΧΟΥΤΗ, ΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΚΑΖΑΛΙ, ΚΤΛ.

Ένώ περιμέναμε τόν άντιπρόσωπο τής ελληνικής κυβερνήσεως γιά νάρθη νά κάνει κατοχή στήν 'Ακρόπολι, εγώ θέλοντας νά διασκεδάσω τήν άνία μου, έκανα μιά έκδρομή ώς τόν Πειραιά. Ένας Έλλην ύπολοχαγός, ονομαζόμενος Κουκουδάκης, μου προσέφερε τό άλογό του, τό όποιο εγώ δέχτηκα μ' εύγνωμοσύνη.

Ο δρόμος πού πήγαινε, μέσα άπ' τόν έλαιώνα στόν Πειραιά, ήταν γεμάτος θάλατος, λόγω τής γεινιτισσεως τού 'Ηλιου. Τό θέαμα πού παρουσιάζεε τότε ό Πειραιεύς ήταν πολύ θλιβερό, έκτός δε άπό μερικά συντρίμματα τού περιφήμου άργαίου τεύχους, τό όποιο συνέδεε τό έπίνειο με τάς 'Αθήνας, άλλα έρείπια δέν ύπήρχαν.

Μά ούτε και σύγχρονα κτίρια ύπήρχαν έκτός άπό ένα λιθόκτιστο οίκιμα πού τό χρησιμοποιούσαν οί Τούρκοι γιά τελωνείο και δυό εζύλινα παραπήγματα πού χρησιμοποιαν ώς παντοπωλεία.

Άπογοητευμένος κάπως άπό τήν έκδρομή μου αύτή, Ξαναγόριος στάς 'Αθήνας, άί όποιαί, όπως άνέφερα και προηγουμένως, περιεβάλλοντο άπό ένα πεντάπυλο εζύλινο τείχος, ύψους δυόμισυ μέτρων περίπου.

Άπ' τίς πέντε πύλες τού τεύχους, ή μία ήταν τής 'Ελευσίνας, ή όποια άδηγοόσε στήν αγορά, ή δεύτερη τών Παττισίων, ή τρίτη τών Πέντε 'Αδελφών, ή όποια θρισκόταν άκροϊώς στο μέρος, στο όποιο ύψώνεται σήμερα ή δυτική πλευρά τών άνακτόρων, ή τετάρτη ή περίφημη πύλη τού 'Αδριανού και ή πέμπτη τού Φαλήρου, κοντά στήν 'Ακρόπολι.

Η πόλις, όπως προάνεφερα, ήταν ένας σωρός έρειπίων και μόνο ή αγορά σχημάτιζε ένα δρόμο κάπως κανονικό. Ένας άλλος δρόμος ύπήρχε κοντά στήν έκκλησία τής Καπνικαρέας κ' ένας άλλος κυκλικός στη θάσι τής 'Ακροπόλεως, όπου ύψωνόντουσαν ή στήλες τής Παλαιάς 'Αγοράς κι' ό ναός τού Αίόλου. Στόν περιφερικό δρόμο τής 'Ακροπόλεως, ύπήρχαν μερικά σπίτια, άπό τά ό-

ποία τό πιο άραίο ήταν τό σπίτι τού Ρώσου προξένου Παπαρηγοπούλου στήν Πλάκα. Σχεδόν όλοι οί άλλοι κάτοικοι τών 'Αθηνών, κατοικούσαν εδω κ' εκεί σέ πληθόκτιστα έρείπια και σέ καλύβες. Άριστέρα, κοντά στήν είσοδο τής πύλης τής 'Ελευσίνας, ύπήρχε και ή μονόρροφη οίκια Βλαχούση. Στο σπίτι αυτό συχνάζαμε και προτιήρον έμεις ό Βασαφύρι άξιωματικοί.

Η κυρία Βλαχούση, μία Φαναριώτισσα άρχόντισσα, παρά τά σαράντα τής χρόνια, διετηρείτο άρκετά ώραια και είχε δυό κόρες ώραιότατες, ηλικίας 17 και 18 ετών. Η κυρία αύτή κατά τά τέλη τού 'Ιουνίου έβωσε ένα χορό, ό όποιος άναστάτωσε τάς 'Αθήνας. Άν και ή ζήτη ήταν ίπερβολική, έμεις ό άξιωματικοί χορέψαμε κατά κόρον, έχοντας γιά ντάμες ώραιότατες νέες Γιατί, πραγματικά, στο χορό έκείνο ήταν προσκαλεσμένο τό άθος τών ωραίων κοριτσιών τής 'Αθήνας τών οικγενιών Φυλαλήθους, Γάσπαρη, Γεωργαντά και άλλων. Άλλά ή πραγματική θαύσιλσσα τού χορού, ήταν ή ώραιοτάτη κυρία Φωλάνκ, σύζυγος τού 'Αγγλου Φωλάνκ.

Στό χορό αυτό δέν περετήθη κανένα σουπέ και περιοριστήκαμε μόνο σ' ένα ποτήρι λεμονιάδα και σέ λίγο παντοπαίνι. Έμεις όμως, διαψευδώντας τήν παροξία ηηστική άρροιά δέν χορευσε, χορέψαμε τρελλά ώς τό πρωτό. Η νεότης, θλέπετε, έχει άνάγκη άπό διασκεδάσεις.

Συχνά, μερικοί άπ' τούς άξιωματικούς, έπισκεπτόμεθα και τό σπίτι τού 'Αμερικανού Ιεραποστόλου Χιλιά, ένός ανθρώπου πολύ σοφού και φιλοξένου, κοντά στόν όποιο περνούσαμε τίς ώρες μας ευχάριστα και μαθαίναμε πολλά πράγματα σχετικά με τήν 'Ελλάδα.

Στάς 'Αθήνας τής έποχής έκείνης, ένα μόνο ευρωπαϊκό ξενοδοχείο ύπήρχε, εγκαταστημένο σ' ένα παλιό τούρικο σπίτι, τού 'Ιταλού Καζάλι, τού όποιου ή γυναίκα ήταν Γερμανίδα άπ' τή Βιέννη. Οί σύζυγοι Καζάλι ήσαν και ό δυό μονόφθαλμοι. Ο Έ άνδρας είχε μονάχα τό άριστερό τού μάτι και ή γυναίκα τό δεξιο. Ήσαν όμως και ό δυό άδουδερκέστατοι στους λογαριασμούς τους.

Έκείνη τήν έποχή, τά θώδια ήσαν λιγοστά και δέν τά έσφαζαν, όπως και τά πρόβατα. Κ' έτσι οι κάτοικοι έτραγαν μονάχα τράγους, τών όποιων τό κρέας δέν ήταν καθόλου νόστιμο. Και όμως στόν κατάλογο τού κ. Καζάλι ύπήρχαν παντός είδους φαγητά, τά όποια θ' άνοιγαν τήν όρεξη και τού πιο κακουνηθιμένο στομαχιού — μπριζόλες μοσχάρισιες, μπιφτέκια, στήθη μοσχάρισια γεμιστά και ό,τι άλλα ύπορούσε νά φανταστή κανείς. Αυτή ήταν ή μεγάλη τέχνη τής κ. Καζάλι: κατάρθωνε νά κάνει τό τραγισιο κρέας νά παίρη τή γεύσι κάθε άλλου κρέατος, έκτός άπ' αυτό πού ήταν πραγματικά. Κ' έμεις ό Γερμανοί, πού ήμαστε άουνηθιστοι στά ελληνικά φαγητά, τά όποια μαγειρευόντουσαν με λάδι, θισάκαμε μεγάλη εύχαριστία στήν κοζίνα τής. Τό κακό μόνο ήταν, ότι ή τιμή ήσαν πολύ μεγάλη και ή μερίδες πολύ μικρές, έτσι πού μόλις χορταίναμε τήν ψυχή μας.

Σέ λίγο άρχισαν νά φτάνουν στάς 'Αθήνας πολλοί ξένοι, γιατί πολλοί ήβελαν νά δοϋν τήν ένδοξη έκείνη γη. Προπάντων έφταναν 'Αγγλοι.

Έτσι τό ξενοδοχείο Καζάλι γέμιζε άπό ξένους και συγχρόνως γέμιζε και τό θαλάττιο τών ιδιοκτιτών του, οι όποιοι έγιναν πολύ γρήγορα πλούσιοι και πολύ περήφανοι.

Η κ. Καζάλι είχε δεκά σκυλλιά, τών όποιων τήν περίοποι η είχε άνανθέσει σέ δυό φυλακες, οι όποιοι τά έλουζαν, τά χτένιζαν και τά έθγαζαν περίπατο.

Ο σύζυγος τής γινόταν κάθε μέρα και πιο άναίδης στις τιμές του και πιο τραγός στις απαιτήσεις του. «Η περηφάνεια έρχεται πριν άπ' τήν πτώση», λέει μία γαλλική παροιμία. Έτσι τήν έπαθε κ' ό Καζάλι. Μπερδεύτηκε σέ δίκες και πριν περάσουν δεκά-δωδεκά χρόνια, όλος ό μεγάλος του πλούτος χάσθηκε. Άνεμομαζώματα, διαβολοσκορπισματα... Και όχι μόνο καταστράφηκε, άλλα και φυλακίστηκε γιά τά χρέη του, τρελλάθηκε και κρεμάστηκε μέσα στη φυλακή του.

Έπίσης κ' ή γυναίκα του πέθανε στη φυλακή, στήν εσχάτη αθλιότητά.

(Άκολουθεί)

Ο βασιλεύς Όθων